

عنوان مقاله:

بررسی رابطه متقابل انسان، طبیعت و معماری از دیدگاه پدیدارشناسی

محل انتشار:

دومین همایش ملی مستندنگاری میراث طبیعی و فرهنگی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

جمال الدین مهدی نژاد - دانشیار دانشگاه تربیت دبیر شهید رجایی

رضوانه اصغری - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه تربیت دبیر شهید رجایی،

فاطمه اصغری - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه غیرانتفاعی سوره،

خلاصه مقاله:

انسان به عنوان سرآمد آفرینش های خداوند تمایل دارد تا طبیعت را در خدمت گرفته و بتواند نیازهای خود را از طریق آن به عرصه ظهور برساند. این نیازها به دو دسته نیاز های مادی و معنوی تقسیم می گردد. از جمله نیاز های مادی، احتیاج به ساخت امکاناتی است که انسان در طول زندگی خود از آنان استفاده می کند. معماری به عنوان یکی از نیازهای مادی انسان، همواره مورد توجه بوده است. پس از معماری مدرن تا به امروز، این معماری دچار بحرانی شده است که در آن بی هویتی و عدم وجود حس مکان رویت شده است. لذا برای رفع این بحران و ارایه راهکار در جهت رفع آن، رویکرد پدیدارشناسی می تواند راهگشا باشد. پدیدارشناسی اولین بار توسط ادmond هوسرل پا به عرصه فلسفه گذاشت اما هرگز بر فلسفه محدود نگردید و پس از چندی به سایر علوم و هنرها وارد گشت. پدیدارشناسی که در پی شرح آشکارگی پدیدارها بر آگاهی ما است، پس از ورود به عرصه معماری، نگرشی خاص نسبت به شناخت هستی ارایه داد که در آن با استناد به معماری حواس و با استفاده از تجربیات و خاطرات انسان، اثری را خلق می کند که در آن به انسان به عنوان عامل اصلی مرتبط با طبیعت نگرسته می شود. در واقع پدیدارشناسی، به عنوان یک نقطه عزیمت مطمئن توانست نوعی از تفکر فرا نوگرا را ارایه دهد که در آن انسان، دگرگون کننده نوع نگاه به محیط پیرامون خود می باشد. در نوشتار حاضر با استفاده از روش تحقیق توصیفی-تحلیلی و جمع آوری اطلاعات با استفاده از منابع کتابخانه ای کوشیده ایم، رابطه متقابل انسان، طبیعت و معماری را نشان دهیم و سپس از دیدگاه پدیدارشناسی آن را بررسی کنیم و بیان کنیم که چگونه این دیدگاه می تواند، در انتها در الهام گیری، ایده پردازی و فرآیند طراحی معماری موثر باشد.

کلمات کلیدی:

انسان، طبیعت، معماری، پدیدارشناسی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/851529>

